

Sygn. akt VIII W 25/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny z siedzibą w Siemiatyczach w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Smoktunowicz

Protokolant: Marta Kobus

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2015 roku, 26 sierpnia 2015 roku sprawy

D. G. c. A. i I. z domu S.

Urodzonej w dniu (...) w S.

obwinionej o to, że:

W dniu 11 listopada 2014 roku około godziny 14.15 przy ul. (...) w S. dokonała kradzieży piłki do gry w piłkę nożną o wartości 100 zł na szkodę D. P. (1)

to jest o wykroczenie z art. 119 § 1 kw

1. Obwinioną D. G. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na mocy art. 39 § 1 kw odstępuje od wymierzenia obwinionej kary.
2. Odstępuje od obciążania obwinionej kosztami sądowymi przejmując je na rzecz Skarbu Państwa.

VIII W 25/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

M. G. z dzieckiem i D. P. (1) ze swoimi dziećmi zamieszkują w budynku przy ulicy (...) w S.. W dniu 11 listopada 2014 roku w godzinach popołudniowych w mieszkaniu M. G. przebywała jej matka D. G.. W tym dniu synowie D. D. (1) P. w wieku (...) lat i B. P. w wieku (...) lat grali w piłkę na podwórku obok budynku, w którym zamieszkują. W tym czasie D. P. (1) przebywała w swoim mieszkaniu, po pewnym czasie jej synowie D. i B. wrócili do mieszkania i powiedzieli, że D. G. zabrała im piłkę, którą grali. D. P. (1) od razu zawiadomiła o powyższym zdarzeniu KPP w S.. Dyżurny KPP w S. po otrzymaniu informacji zgłoszonej przez D. P. (1), do jej miejsca zamieszkania wysłał sierż. szt. T. S. i st. asp. R. D.. Około godziny 14:15 funkcjonariusze policji dotarli na miejsce i przeprowadzili rozmowę zarówno z D. P. (1) jak i z D. G..

Powyższych ustaleń faktycznych dokonano w oparciu o zeznania świadków D. P. (1), M. B., M. G., A. G., notatkę urzędową (k.1) oraz w oparciu o pozostały materiał dowodowy zebrany w sprawie.

Obwiniona D. G. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, że sytuacji opisanej we wniosku o ukaranie w ogóle nie było, w tym dniu miało miejsce zupełnie inne zdarzenie. Obwiniona wyjaśniała dalej, że jej córka M. G. z dzieckiem zamieszkuje w tym samym budynku, w którym mieszka D. P. (1). W tym dniu jej córka była w pracy i ona opiekowała się wnuczką, wzięła też ze sobą córki P. i A., razem czekały na powrót z pracy M.. Córka M. wróciła z pracy o 14:15 i właśnie w tym czasie usłyszała ona przeraźliwy huk, wbiegła do pokoju niedaleko okna bawił

się jej wnuczek i córka A., która powiedziała, że któryś z synów P. walnął kamieniem w okno, na skutek uderzenia pękła pierwsza szyba, a druga nie została uszkodzona, ona poprosiła sąsiadkę, aby zawiadomiła o tym zdarzeniu policję, a ona z dziećmi wyszła na zewnątrz i czekała na przyjazd policji. Gdy na miejsce przybył policjant w ogóle nie zainteresował się zbitą szybą, a jedynie zadał jej pytanie czy widziała piłkę i na tym interwencja się zakończyła.

Sąd zważył co następuje :

W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionej w tej części, w której zaprzeczała aby dokonała ona kradzieży piłki na szkodę D. P. (1) nie zasługują na wiarę i stanowią przyjętą przez obwinioną linię obrony. Jednak całokształt materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie przesądza o winie obwinionej. Otóż jak wynika z zeznań świadka D. P. (1), od swoich synów dowiedziała się, o tym że obwiniona podczas gdy oni grali w piłkę na podwórku zabrała im tą piłkę.

W ocenie Sądu zeznania świadka D. P. (1) jako konsekwentne i logiczne w całości zasługują na wiarę.

Świadek M. B. w swoich zeznaniach potwierdził okoliczność, że w dniu 11 listopada 2014 roku około godziny 14- stej przebywając w swoim mieszkaniu zauważył, że na podwórku grają w piłkę synowie D. P. (1), świadek twierdził, że widział też jak w tym czasie z pracy wróciła M. G. i zwracała uwagę dzieciom D. P. (1) aby nie grały w piłkę na podwórku, wówczas dzieci zabrały piłkę i poszły do domu, po chwili zaobserwował jak B. P. podbiegł do okna mieszkania M. G. i rzucił w okno kawałkiem kostki chodnikowej, na skutek czego wybiła się szyba w oknie.

Świadek M. G. twierdziła, że gdy wracała z pracy zwróciła uwagę synom D. P. (1) aby nie grali w piłkę blisko okien, po wejściu do mieszkania stwierdziła, że w tym momencie została wybita szyba w oknie pokoju, w którym akurat przebywał jej syn i siostra A..

Świadek A. G. w swoich zeznaniach potwierdziła fakt wybicia szyby w oknie pokoju, w którym w tym czasie przebywała. Z zeznań świadka wynika, że w momencie wybicia szyby, przy oknie zauważyła chłopca w czerwonej bluzie, a wcześniej tak ubrany chłopak grał w piłkę.

Zeznania powyższych świadków potwierdzają okoliczność, że synowie D. P. (1) grali w piłkę i w tym czasie została zbita szyba w oknie mieszkania M. G..

W ocenie Sądu brak jest podstaw aby kwestionować treść zeznań powyższych świadków. Relacje tych świadków dowodzą, że sytuacja kiedy B. i D. P. (2) grali w piłkę na podwórku rzeczywiście miała miejsce i pośrednio świadczą też o tym, że wersja przedstawiona przez świadka D. P. (1) jest prawdziwa.

Zgodnie więc z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zdaniem Sądu nie budzi żadnych wątpliwości, że obwiniona dopuściła się zarzucanego jej czynu określonego w art. 119 § 1 kw.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 33 kw, a zatem swoim uznaniem, granicami przewidzianymi w ustawie, miał także na uwadze cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionej.

Sąd przy wymiarze kary obwinionej miał także na uwadze okoliczności łagodzące określone w art. 33 § 3 kw, a mianowicie fakt dotychczasowej niekaralności obwinionej nawet za wykroczenie, co świadczy w ocenie Sądu o prowadzeniu przez obwinioną nienagannego trybu życia przed popełnieniem niniejszego wykroczenia. Zdaniem Sądu powyższa okoliczność daje podstawę do pozytywnej prognozy i uznania, że wymierzenie kary przewidzianej w sankcji naruszonego przepisu, nawet w najłagodniejszej postaci nie jest uzasadnione albowiem obwiniona i tak będzie przestrzegała porządku prawnego. Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd odstąpił od wymierzenia obwinionej kary.

Na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił obwinioną od ponoszenia kosztów sądowych.